
Medisinstudenten – en usympatisk type?

TIDLIGERE I TIDSSKRIFTET

SYNNE LOFSTAD

synne.lofstad@hotmail.com

Redaksjonssjef i Æsculap

Er det en spesiell type som søker seg til medisinstudiet? Anonyme «Ø.» ser fellestrekk hos kollegaene og liker åpenbart ikke det han ser. I magasinets første år skrev mange under pseudonym, og i Æsculaps spalter hersket «et relativt ubegrænset fritalersprog under pseudonymitetens beskyttelse» (Æsculap 1923; 4(2): 23–24).

Medicinertypen.

Illustrasjon: CSA-Archive/iStock

Sammenligner man den hyppige og almindelige medicinertype med andre studenter, kommer man aldeles ikke til imponerende resultater. Enten maa det skyldes faget, eller fordi det netop er denne type som vælger det medicinske studium.

Han er svulmende fagstolt, og kan dessverre sjelden undlate at vise det. Det ansees imidlertid for et gode da det fører langt, men det er ingen charmerende egenskap. Det staar formodentlig i forbindelse med hans naivitet og snedighet. Naivitet er jo en uskyldig egenskap; men mange forsøker at rette paa den, og det føler uvægerlig til veslevoksenhet. Værre er det med sneverheten. Det er

faktisk saa at de fleste medicinere ingen andre interesser har end faget og – selskapelighet – for at bruke et pent uttrykk. Og kommer han ulykkeligvis op i en politisk diskussion er han stok konservativ, for det er det mindst risikable.

«Og kommer han ulykkeligvis op i en politisk diskussion er han stok konservativ»

Man taler saa ofte om medicinerens omgjængelighet og humør. Men hans omgjængelighet blir ikke tillokkende naar han medbringer fra hospitalslivet et tillært væsen med uklædelig ro og værdighet og har en besynderlig og uforholdsmæssig overbærenhet og overlegenhet i optræden.

Med hensyn til det evindelige medicinerhumør saa naar dette sjeden høiere end til at omfatte en utrættelig slibrighet. Han kan naa langt i utskeielse, men bevarer aldrig en bohêmskikkelses besnærende selvopgithet og aandelig aristokrati.

«De er ubeskedne og griske, og synes i det hele at være fyldt av den hellige glød»

De kvindelige medicinere kjender jeg av gode grunde mindre til. Daglig ser jeg dem paa første bænke som flinke skolepiker. De er ubeskedne og griske, og synes i det hele at være fyldt av den hellige glød.

Publisert: 25. september 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0712
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.